

maa saa lidt som nogen anden i dette Land være blind for den mulige Frugt, at der dog trods Vanskelighederne kan komme noget ud af den Forhandling, en Frugt, som vil være, at man netop ikke fik det Skel mellem By og Land, som ellers kan befrygtes, men at man i den overmaade vanskelige økonomiske Situation, hvori vi befinder os, saa, at det danske Samfund under passende Hensyn til de forskellige Samfundsinteresser i Flok løftede den Sag, det her drejer sig om, ud af Partikævlet og behandlede den saadan, at man kunde nære Haab om, at det dog kunde gaa saa nogenlunde godt.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Martin Hansen har Ordet for en kort Bemærkning.

Martin Hansen: Det ærede Medlem Hr. Stauning sagde, at vi bevidst have ført en Politik, som tog Sigte paa, at der blev saa mange arbejdsløse. Jeg vil nedlægge en Protest herimod og vende hans Udtalelse om og sige, at det er det ærede Medlem bevidst, at det er urigtigt. Jeg kunde have Lyst til at spørge det ærede Medlem, om han ikke tænker paa andre end netop Skotøjarbejderne. Indtægterne er i høj Grad dalende for alle Erhverv, ogsaa for Landbruget. Jeg vil da bede det ærede Medlem erindre, at derude bor mange Husmænd, Arbejdere, smaa næringsdrivende og Haandværkere, og det, det ærede Medlem har at byde dem, er i Virkeligheden, at de skal give højere Priser for deres Skotøj o. s. v. (Afbrudelse). Ja, de ærede Medlemmer kan jo saa fortælle mig bagefter, hvad det er, de vil. Forholdet er faktisk dette, at naar man foretager Foranstaltninger, der har det til Resultat, at Varen bliver dyrere, saa betyder det, at alle disse Forbrugere skal give mere for denne Vare, og det paa et Tidspunkt, da deres Indtægter er svigtende. Det er i hvert Fald et Moment, man maa tage med ind under Overvejelsen, naar man skal bedømme den hele Situation; og det er kun en meget lille Part af de arbejdsløse, man overhovedet vilde kunne hjælpe ved kunstige Foranstaltninger, medens man ikke vilde være i Stand til at hjælpe den store Part.

Finansministeren (N. Neergaard): Kun et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Korsgaard. Det ærede Medlem og jeg kan naturligvis blive ved at drøfte, hvor megen reel Værdi der er i de offentlige Arbejder, der udføres f. Eks. for Statsbaner-

nes og Statshavnenes Vedkommende; vi turde dog antages at ville ende med det Resultat, at noget reelt er de vel nok værd, den Ting kan der ikke tvistes om. Der er i øvrigt et Punkt vedrørende Balancen, jeg gerne vil vende tilbage til, for det viser, at jeg havde Ret i min Paastand overfor det ærede Medlem. Naar vi forudsætter, at der aflægges et Statsregnskab med Balance, paa hvilket Statsregnskab der paa Indtægtssiden er optaget en Post, 10 Mill. Kr. stor, fremkommet ved Salg af disse Statsobligationer, saa siger det ærede Medlem, at det er ikke Balance, det er 10 Mill. Kr.s Underskud. Men jeg spørger det ærede Medlem, om der er nogen Forretningsmand eller noget forretningsdrivende Selskab i den vide Verden, som, hvis han afsluttede sit Forretningsaar med det Resultat, at han havde optaget et Laan paa 10 Millioner og i det samme Aar afbetalt 11 Mill. Kr. paa sin Gæld og — saaledes som det vil være Tilfældet for Finansaaaret 1922—23 — anbragt 7 Millioner i sikre rentebærende Laan, vilde sige: I det Aar har jeg sat 10 Mill. Kr. til? Vil han ikke meget snarere sige: I dette Aar har jeg tjent 8 Mill. Kr.

Det ærede Medlem mente, det var umuligt at forene de to Tendenser at holde offentlige Arbejder i Gang i væsentlig større Omfang end før Krigen og samtidig at spare. Det er aldeles ikke umuligt. Jeg mener absolut, det er nødvendigt at mindske paa Farten, saaledes som jeg har udtrykt mig; men Omstændighederne forbyder ganske simpelt at mindske Farten saa stærkt, at der ikke bliver udført offentlige Arbejder for flere Gange saa meget som før Krigen. Thi Forholdet er det, at vi har paabegyndt en Række Arbejder; vi har gjort en Række Bestillinger, saaledes som der nu var Tale om med Hensyn til det rullende Materiel, vi har paabegyndt en Række Arbejder, som strækker sig over adskillige Aar, og der er intet Menneske, som kan mene, at man vil opgive saadanne Arbejder, lade dem staa halvfuldførte og lade den derpaa anvendte Kapital være spildt. Naturligvis maa de fortsættes; men i den Kendsgerning, at der er paabegyndt saa mange og saa store Arbejder, og at de dog til en vis Grad maa fortsættes, ligger den nødvendige Konsekvens, at der maa blive udført offentlige Arbejder for flere Gange saa meget, som vi anvendte før Krigen til dette Formaal. Dog maa Tempoet gøres langsommere, og det kan kun ske paa een Maade, nemlig ved at formindske Bevillingerne paa Finansloven; thi de allerede en Gang bevilgede Beløb,